

nevezetesen arra, hogy egyenlőnek tekintsem a másikat, akármekkora vagyok is én. Igen jelentős – talán nem túlzás történelminek nevezni – lépés lehetne, ha most valóságos koalíció jönne létre. Mert ilyen még sosem volt nálunk, eddig minden koalíció a legsötétebb szándékok és a legádázabb veszekedések terepe volt. De egy igazi koalíció, amely a társadalom számára meghirdeti az együttműködést, csak egymást kölcsönösen egyenlőnek elismerők között lehetséges.

– Ez a szándék bizonyosan megvan önben és az MSZP liberálisában, akik közé önt szokták sorolni. És bizonyosan megvan az úgynevezett pragmatikusokban is, Békesi úr erről már többször nyilatkozott. Mostanában azonban politikai elemzők azt feltételezik, hogy az önök helyzete saját pártjukban annál bizonytalanabb, minél jobb választási eredményt sikerült elérniük.

– Ami Békesit és az általa kidolgozott programot illeti: ezt a Szocialista Párt hivatalos pártprogramjává tette, de nem viták nélkül. Ezek olykor igen keservesek voltak, és mind a mai napig tartanak, hiszen még most is lehet olyan véleményeket hallani a párton belül, hogy ez voltaképpen nem pártprogram, hanem Békesi magánprogramja.

– S vajon ön miért nem tagja annak a bizottságnak, amely majd a koalíciós tárgyalásokat folytatja?

– Engem is mellbe vágott, hogy kihagytak ebből a bizottságból. Úgy érzem, ez baljós jel, arra utal, hogy érvényesül a régi bolsevik taktika: azt kell megbízni egy feladat végrehajtásával, aki azzal nem ért egyet, és azt kell eltüntetni tőle, aki viszont nagyon is akarná.

– Visszatérve eredeti kérdésünkre: ön szerint miért nehéz önökkel koalíció kötnie az SZDSZ-nek?

– Mert most hozzánk képest az SZDSZ lett kis párt. Ráadásul az MSZP egyedül is tud kormányozni, az SZDSZ feleslegesnek is tetszhet ebben a koalícióban. És tudom: nagyon sokan vannak az SZDSZ-ben, akik szerint hiba lenne ilyen helyzetben belépni. Ha az ember ezt empátiával nézi, látnia kell, hogy ez bizony nagyon nehéz elhatározás lesz az olyan, eddig magabiztos párt számára, mint a Szabad Demokraták Szövetsége.

– El tudná-e képzelni, hogy az MSZP ebben a helyzetben segítséget nyújtson az SZDSZ-nek?

– Igen, el tudom képzelni. Nemrégiben azt tanultam egy leendő képviselőtársamtól, Donáth László evangélikus lelkésztől, hogy a Biblia szerint „mindig az erősebb szolgál a gyöngébbnek”, tehát mindig az erősebbnek kell alázkodnia lennie. Persze ez nagyobb önkorlátozást kíván, de a Szocialista Pártnak tudnia kell, hogy az együttműködés ma fontosabb érték a hatalomnál. És ezért tartom nagyon rossznak Nagy Sándor legutóbbi nyilatkozatát, amelyben hetykén azt mondja, hogy ha az SZDSZ nem áll kötélnek, majd akad más partner.

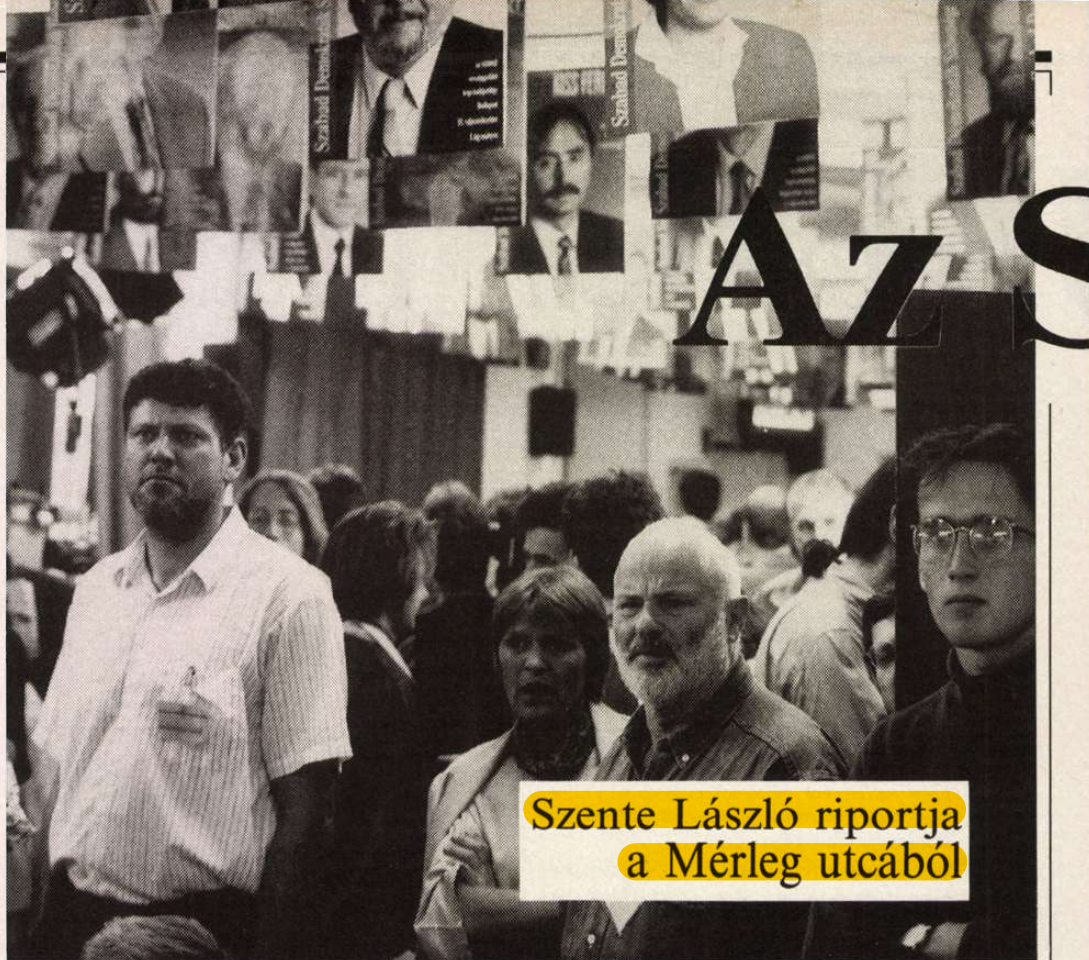
– Ha létrejönne a koalíció, van-e olyan tárca, amelyet illene följárni az SZDSZ-nek?

– Elsősorban a fegyveres testülettel kapcsolatos tárcákat...

– A két forduló között a kampány legfontosabb kérdése volt, hogy ki lesz a miniszterelnök. Most úgy látszik, Horn Gyulát „az Isten sem mentheti meg” ettől. Mit gondol erről?

– Igen, mert azt tapasztalom, hogy a pártban igen sokan komolyan támogatják személyét is, programját is. Alternatívák tehát változatlanul vannak.

Rádai Eszter

Szente László riportja a Mérleg utcából

Már megint a kiberek. Négyen állják körül a biztonsági kaput, várom a „tessék áthaladni” vezényszót, miután a zsebemből előkötört fél marék apró szertegurul a kulcsaim közt a biztonsági asztalkán. Futólag a táskámba is belepillantanak, hátha magammal hoztam a mozsárágyúmat, vagy legalább egy aknavetőt. Egyiket sem találják, ezt szépen megköszönik, valaki int: szabad az út.

Ez az épület egy merő lépcsőház, ma éjszaka ezt kell belakni – már nyolckor látszik, hogy az újságíró- és vendéghad kihízta a rendelkezésére bocsátott emeletet. A fordulóban ajtónállók vizslatják a kitűzőket, a kezükben marokrádió, némelyikük arcán olyan mosoly, amely azoknak a fikóknak a sajátja, akiknek mindig kijutódik az üzlet. Két pillantással felmérhető, hogy ma ők itt az egyetlenek, akik megvannak elégedve a világ folyásával.

Valahol a második és a harmadik közt félúton egy újságíróféle mikrofont lök a váratlanul felbukkanó Kuncze orra alá, „csekély a valószínűsége” – jön a felelet valami kérdésre, mert bár csak fél kilenc, nagy a valószínűsége, hogy nem bíztak benne elegenden ahhoz, hogy kisvártatva főszereplője lehessen a miniszterelnöki eskütételnek.

Pető robot le a lépcsőn, kifürkészhetetlen arccal, egyáltalán, itt minden pártvezető felé közlekedik, na, maximum szinten marad. Fölfelé csak a pincér-önkéntesek suhannak szendvicsekkel megrakott tálcákkal, szemlátomást jól birják a lépcsőt, lihegőnapra treníroztak.

Tízre hirdettek sajtótájékoztatót, a hírlapírók zöme évessel csapja agyon az időt. A harmadik emeleti számítógépekből kicsalogatott eredmények elképesztik a kíváncsiakat, csupa hitetlenkedő arc, füsttenger, pokoli hangzavar, „ez kész” – mondja egy női hang lemondóan a ködből minden rész-eredmény után. „Ugy látszik, Schamschula nyerni fog” – mondja vészjósló hangon a kezelő a billentyűzet fölött. (Nem nyert.)

Dornbach vesztett, Eörsi vesztett, Pető vesztett – kezek erdeje lódul a papírkosarak felé, hullik a Magyar Hírlap különszáma, címlapján a közvélemény-kutatók hétórás

prognózisával. „Nézd meg a tizenkettediket” – biztatják a komputerest, elég a rosszkedvből jelszóval. Az MDF-es Fekete (Rapid) György neve virít az élen piros mezőben. Valaki hisztérikusan felkapag.

Felkapaszodom a hatodikra. Mindjárt tíz. Egyre többen jönnek. Értelmiségiek a lázadó fajtából, írók, színészek, mások. Híre mehetett, hogy pocsek a hangulat, mire mindannyian eljöttek, hogy egymást vigasztalják. Darvas Iván rezzeneitlenül mered a képernyőre legalább nyolc óta, Jancsó egy kamerával mókázik, Faludy György egy másik készüléken Papp Endrét nézi, aki épp most kérdezi a Mérleg utcába akkreditált kolléganőjétől, hogy mire vélje az SZDSZ-székházból kicsapó széles jókedvet, az euforikus hangulatot.

Az első emeleti, száz emberre tágitott sajtószobába, ahová lapjával százötvenen is beférnek, háromszázan nyomulnak be. Pető kipipálja a kipipálandókat (gratuláció a győztesnek, köszönet az SZDSZ szavazóinak), Kuncze gyorsan megdicséri a polgárokat, hogy olyan sokan szavaztak. Pető sietve közli, hogy koalícióról és egyebekről csak napok múlva beszélnek bármit, addig mindenki érje be annyival, hogy a koalíció már nem kényszer, hanem az MSZP abszolút többsége miatt csupán lehetőség.

Van kérdés? – kérdezi ezek után. Persze hogy nincs. Angolul is elismétli egy szpiker, de úgy látszik, a külföldiek is valódi újságírók. Hiába, nem faggatóznak.

Lefelé menet a liftajtónak vetve a hátát egy köpcös kolléga még próbálkozik Petőnél. („Hogyan képzeli a pártja és a saját jövőjét?”) – Nem értem a kérdést – válaszol az elnök, a kudarcélménytől megviselt ember reflexével – a szabad demokraták jól szerepeltek a választáson.

Az udvar fölé húzott sátor tető alatt vesztés jelöltek, pártvezetők és a szimpatizánsok sisereháda kommentálja Horn Gyula kétméteres vászonra kivetített beszédét. Valahol hátul egy titkos várományos (népjóléti tárca?), Szolnoki Andrea fejét csóválva hallgatja Horn győzelmi közhelyeit. Aztán sarkon fordul. Agyó, bársonyszék.